

ξα στην Κηφισιά. Άλιαστιασμένος γύριζα... τρελλός... εκεί. Άπογοασίοντας τίποτε τὸ ἓνα καὶ τίποτε τὸ ἄλλο. Κυριαρχοῦσε σὸ μναλό μου πότε ἡ ψυχὴ καὶ πότε ὁ κόσμος. Πότε τὸ μεθύσι καὶ πότε ἡ ἡσυχία... Τρεῖς μέρες ποῦ κἀθισα, δὲν ἤμουν ἐγώ. Ἐνα κουφάρι γύριζε δὴ καὶ κεῖ ζητώνας τὴν ψυχὴν του καὶ παραδέρνοντας οἷς τρικυμῖες χωρὶς μπούσουλα. Δὲν εἶχα καὶ σένα νὰ μὲ βασιάς. Δὲν εἶχα ξεθυμάνει δὲ κανένα καὶ κανεὶς δὲν ἤξερε τὸ μυστικὸ μου καὶ τὸν λόγον μου. Νιχελόμουν νὰ τὸ ποῦ. Τὸ χαρτὶ μόνο τὸν ἔφερε καὶ θὰ σὸ δώσω νὰν τὸ διαβάσῃς. Τέλος μοῦ μπήκε μὴ μανίη νὰ διῶ τὸν ἀρραβωνιαστικὸν της. Πῶς ἦταν... Τί λογῆς... Ἄν τῆς ἀξίζε... Καὶ κατέβηκα σήμερον εἰς τὴν Ἀθήνα καὶ πῆγα, σὰν ἀπὸ ἔμπνευρη, εἰς τὴν δευτροστοιχίαν καὶ κατεράγα.

Σὲ λίγον νά. Σένα ἀμάξι ποῦ φανερώθηκε ἀπὸ μαζοῦ, ἡ καρδιά μου ἄρχισε νὰ πετᾷ... Ὅσο πλησίαζε... καὶ καταλάβαινα... Ἦταν ἐκεῖνη μέσα μὲ τὴν μαυρὴν καὶ μὲ κείνον... Δὲν τὴν εἶδα καθόλου... Μὲ πῆρε κέκείνη ὅλη μου τὴν προσοχή... καὶ τὴν ἔβλεπα μὲ τὴν χαρὰ—ἀλλοιότιμη χαρὰ—μέσα τρυπωμένη, κατοϊτοικη χαρὰ—νὰ ψάχνει μὲ τὸ μάτι της εἰς τὸν κόσμον νὰ διῆ κάποιοινα.

Μ' ἀπείκουσε τέλος... Μὲ ρίξε μὴ ματιὰ κ' ἓνα χαμόγελο. Τὴν στερῆν ματιὰ ποῦ μ' ἔριξε.

Παλάβουσα... ἀργίερα... μούγκουσα κ' ἔτρεξα σὰν τρελλός κ' ἔτρεγα κ' ἦρθα καὶ σὲ θοῆκα κ' ἔπεσα εἰς τὴν ἀγκαλιά σου κ' ἔκλαμα κ' ἔκλαρα.

ὦ, ἡ στερῆν ματιὰ... καὶ τὸ χαμόγελο... τί μὲ εἶπαν ποῦ γίνηκα ὄξω φρενῶν; Καὶ τί δὲ μὲ εἶπαν; Τρεῖς μέρες μὲ φεραγε νὰ μὲ τὴ ρίξῃ... Τρεῖς μέρες τὴν προσχεδιάζε καὶ τὴν εἶχε μάθει τόσο καλά. Μ' ἐρίξε κεῖ ποῦ κρατε... Καταλαβαίνεις τί μὲ εἶπε ἐκεῖνη ἡ ματιὰ... Ἡ στερῆν της ματιὰ...

Καὶ εὐράπεσε πάλε εἰς τὴν ἀγκαλιά μου καὶ ἀλαφρομένος τόρα ἀπὸ τὸ βάρος τῶν μυστικῶν του ἐχύθηκε σὲ ψευδικὰ κλάματα φωνάζοντας :

—Πιπὴ μου, Πιπὴ μου, Πιπὴ μου...

Κεῖνη τὴν ὄρα δὲν μπόρεσα κ' ἐγὼ νὰ τὸν παρηγορήσω. Ἐβλεπα πῶς μ' εἶχε δώσει τόση συγκίνηση, ποῦ κ' ἐγὼ εἶχα ἀνάγκη ἀπὸ παρηγοριά.

Καταλαβαίνετε ὅμως πῶς συνῆρθε γλῆγορον καὶ πῶς ἔκανα ὅτι ἔτρεπε γιὰ τὸ φίλον μου, γιὰ τὸν ἀδελφόν μου...

ἮΘΙΚΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

16

Σὲ πλοῦσιον, ποῦ εἶνε κοινός,
τὸν ἔξυπνον μὴ κἀνης,
γιὰ νὰ μπορῆς τὸ χέρι σου
εἰς τὴν τσέπη του νὰ βάνῃς.

17

Θέλεις μεγάλον ἄνθρωπον
νὰ σὲ θαρροῦν οἱ ἄλλοι;
νὰ δοκίμῃσαι, πῶς ἀπὸ σὲ
αὐτοὶ εἶναι πιὸ μεγάλοι.

18

Ἄνθρωπον ἂν δῆς, ποῦ ἐσκόνηται,
ποτὲ τὴν κοιταμάρα
μὴ κἀνης νὰ τὸν λυπηθῆς,
μὰ πὲς του : κοιταδομάρα ἴν

ΚΡΙΤΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

«ΣΚΙΤΣΑ»

Τὰ «Σκίτσα» τοῦ Χρ. Ἐσπέρα, ἓνα βιβλιαράκι μὲ 24 ὀχτάστιχα, βγήκαν στὰ 1917, δὲν ἔγινε ὅμως καμμιά κουβέντα γι' αὐτὰ — ἐγὼ τουλάχιστον δὲ θυμᾶμαι νὰ διάβασα ἢ νὰκουσα πούθενά τίποτα σχετικὰ — κ' ἔτσι μποροῦν ἀξιόλογα τὰ «Σκίτσα» νὰ περάσουν σήμερον γιὰ καινούριον βιβλίον. Κ' εἶναι ἀληθινὰ καινούριον βιβλίον, ἀφοῦ κατὶ καινούριον βρίσκουμε μέσα σ' αὐτό: Βρίσκουμε δηλ. ἕναν ἀληθινὸν ποιητὴν, ποῦ ἔρχεται νὰ μᾶς ἀνακουφίσῃ ἀπὸ τὴν στιχογραφικὴν ἀσέλγεια, ποῦ σὰ βραχνᾶς μᾶς ἐπίεσε τὴν ψυχὴν, τοὺς τελευταίους ἰδίως μῆνες τῆς περασμένης χρονιάς.

Ὅταν ἔφτασε τὸ περιφρονημένον βιβλιαράκι στὸ γραφεῖον μου κ' ὅταν ἐδιάβασα τὸ πρῶτον πρῶτον ὀχτάστιχον, ἓνα ξαλάφρωμα ἀληθινὸν ἔνωσα. Μπροστὰ μου παρουσιάστηκε ἓνας φυσιολόγος ποιητῆς καὶ μοῦ τραγοῦθησε μὲ τὴν ἀπερίττη λύρα του γλυκὰ τραγοῦδια. Ἀκόμα μοῦ παρουσιάστηκε μπροστὰ μου ἓνας τίμιος ποιητῆς, ποῦ δὲν ἦρθε νὰ μὲ ξεγελᾷ μετὰ ξεζητημένους μεγαλορρημοσύνης καὶ μετὰ εἰκόνας ἐξωφρενικῆς καὶ μετὰ ἄλλα τέτοια, συνηθισμένα δὲ, στιχογραφικὰ τετρίπια, καὶ νὰ μὲ πείσῃ ἔτσι πῶς εἶναι ποιητῆς ἀξίος προσοχῆς, μὰ ἦρθε μὲ τὰ τραγουδάκια του νὰ μοῦ δώσει τὴν ἀνόθευτη ποιητικὴ συγκίνηση ποῦ μάταια τὴ ζῆταει κανεὶς, χωρὶς καὶ νὰν τὴν βρίσκῃ, σὲ διάφορα στιχογραφικὰ ταυνολογίσματα καὶ σὲ χυλιορεκλαμαρισμένα πολυσέλιδα βιβλία.

Μοῦ εἶπαν πῶς ὁ Χρ. Ἐσπέρας εἶναι γεωπόνος, κ' ἔτσι δικαιολογῆται κ' ἡ ἀγάπη του εἰς τὸ ὑπαιθρον, εἰς τὸν ἀνοιχτὸν ἀέρα. Τὴν ἔμπνευσή του δὲν τοῦ τὴν δίνουν τὰ βιβλία, τοῦ τὴν δίνει ἡ φύσις — ἡ ἴδια ποῦ τοῦ δίνει τὴς ἀπαλόγραμμας εἰκόνας καὶ τὰ εὐγενικὰ συναισθηματά. Ἀπὸ τὸ τρίτον ὀχτάστιχον μᾶς ἐξομολογῆται πῶς ἐκεῖ ποῦ εἶναι ξαπλωμένος εἰς τὴν σιωπὴν τοῦ κάμπου καὶ, βουτηγμένος εἰς σοφῆς ἰδέας τοῦ βιβλίου, μελετᾷ τοὺς νόμους ποῦ κυβερνοῦν τὸν κόσμον

... ἔρχεται ἡ Φύσις σιγαλὰ καὶ τὸ βιβλίον του κλείνει.

Δὲ διαλέγω. Παίρνω μερικὰ ἀπὸ τὰ ὀχτάστιχά του καὶ σὰς ἀφίνω νὰ συμπληρώσετε μοναχοὶ σας, σύμφωνα μὲ τὴν ἐντύπωσιν ποῦ θὰ σὰς κάνουν, τὸ πρόχειρον τοῦτο σημειώματά μου.

5

Ὅργιάζει γύρω ἡ Ἄνοιξη εἰς τὴν ἀγκαλιά τοῦ Μᾶη,
τ' ἀη' ὄνια γλυκοψάλλουσι τὰ νυφικὰ τραγοῦδια,
στεφάνια πλέκουσι οἱ μυρτιῆς κ' ὁ ἥλιος τὸ φῶς κερνάει,
καὶ κἀθε λάκκον σκέπασαν χορτάρια καὶ λουλούδια.
— Γιατί ν' ἀνθίζουσι τὰ κλαδιά; Σὲ λίγον θὲν θλιμμένα...
Καὶ μὴ σταγόνα ὡς τοῦ ματιοῦ μου κύλησε τὴν ἀκρῆ;
τὸ εἶδε ἡ τρελλὴ τριανταφυλλιά κ' ἔσκυψε πρὸς ἐμένα
κ' ἓνα χλωμὸν τριαντάφυλλον μοῦ σφόνγιξε τὸ δάκρυ.

11

Τοῦ ἀγέροντος σήμερον ὁ σκοπὸς κοπαδιαστὰ μαζεύει
τὰ σύγνεφα εἰς τὸ σκοτεινὸν οὐρανόν,
καὶ μὲς εἰς τὴν σκόνην τοῦ καιροῦ φύλλα ξερὰ ἀναθεύει
σὲ νεκρικὸν κ' ἀτέλειωτον χορὸν.
Καί, λιτανεῖα ζωγραφιῶν, γοργοκυλοῦν εἰς τὴν δύση
τὰ σύγνεφα, κ' ἓνα δὲ σταματᾷ
μὲ τ' ἀσημένιον δάκρυ του λίγη δροσιά νὰ χύσῃ
εἰς τὸ χῶμα ποῦ γιὰ κλάματα διψᾷ.

13

Νύχτα. Ἡ σελήνη θέρισε τῶν ἀστεριῶν τὰ κρῖνα
εἰς τὸ ἀσπιδένιον ὄρανον σ' ἄλῳν τ' οὐρανόν.

Μακριά τὸ στίβια τοῦ χάριτος, μαύρα, παλιά κ' ἐκείνα,
πλημμυρισμένα ἀπὸ τὴ σκιά τοῦ ἄλλογυμνου βουνού
"Ὅλα κοιμούνται" βάσταξε ὁ ἀγέρας τὴν πνοή του,
ἕνα ρολόγι ξάγρυπνο μεσάνυχτα χτυπᾷ
κ' ἡ μακρινὴ φωνή του
ἀντιπλεῖ σὰ σήμαντρο στὴν ἀδα α μου καρδία.

19

Τὸ τζάμι δροσισαῖδε τ' ἀχνό τὸ μείωπό μου,
ποῦ κάποια χεῖρα ἀνέγγιχτα πυρόσειν σὰ φωτιά,
καὶ μούδειχνε τὴν ἀψηλὴ δεντροσειρὰ τοῦ δρόμου
ποῦ λύνει τὴν κεφαλὴ εἰς τὸ διάβα τοῦ βοριά.
Σὰ Μοῖρα αὐτοκρατορῆς γογγυπερνοῦσας ἡ Μπόρα,
ζωὴ καὶ θάνατο μαζί σκορπώντας· σὰ κλαδιά,
καὶ κάποιον πῦλο πρόσφερον κλαδιά λυμπαδοφόρα
στὸν κερανὸ πού ἐφότισε τὴ σάπια του καρδιά

21

Στὸν κάμπο τὸ μὲρ ὄχρωμο κ' ἄεραντο ἀνθόνα,
τοῦ βάλτου τῶρα ἀχνίζον· τὰ νερά
σάπια, θολά, μονότονα καὶ ποῦ ταραζοῦν μόνον
καμμιάς βαρειάς ἀγριόπατις τὰ μολυβιά φτερά
Μὰ κάποιον κάποιον οἱ καλαμιές τραντοῦζον πέσα ὡς πέσα
κ' ἐκεῖ ποῦ οἱ εἴδες τοὺς βουτοῦν στὴ λάσπη τὴ βαθεῖα,
σηκώνονται περὶφανα, στὸν οὐρανο ροβέρω,
σὰ σκουριασμένα ἱπποτικά σπαδιά.

24

"Ἐξὸ τὸ χιόνι νερολούουδα τὴ φύση ραίνει,
μὲ λιμπαδένια χρουσταλλά στολίζει τὰ κλαδιά.
Στὸ παραθύρι, ποῦ κεντοῦν νιφάδες, παγωμένη
τὰ τῆς ἀνοίξω μου γυτπάει γυμνὴ ἡ κληματαριά.
Μὰ ἐγώ, οὔτε τὴν κρεπένια σκιά ποῦ ἡ νύχτα μὲ τυλίξει,
οὔτε τὰ ξύλα στὴ φωτιά ποῦ σβύνουνε θωροῦ,
κ' ἐνὸν τριγύρω μου ὁ βορᾶς τρομαχτικά σφυρίζει,
μιάς περασμένης ἀνοιξῆς τὰ ρέδα ἀνιστορῶ.

Τέτοια εἶναι ὅλα, καὶ τὰ εἰκοσιτέσσερα, ὀχτάστιχα
τοῦ Ἑσπέρα. Ἀπλά, ἀνεπιτήδευτα, μὲ ψυχὴ. Τὸ-
θεώρησα χροῖες μου, ἀφοῦ παρανολουθῶ ὀποσδήποτε
τὰ νεοελληνικά γράμματα, νὰ γράψω δυὸ λόγια γι'
αὐτὰ καὶ νὰ πῶ ἀκόμα πὼς διαβάζοντάς τα μοῦ γεν-
νήθηκε ἡ πεποίθησι πὼς μὲ τὸν καιρὸ καὶ μὲ κάποιο
προσεχτικώτερο δούλεμα τοῦ στίχου, τὰ στίβια σίγου-
ρὰ γίνονται ἀκριβῆς ζουγραφιές.

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Ἀν. 19 "Ἡ διαμαρτυρία σου γιὰ τὴν τάξη «Ἐπισκόπησι
τῆς πνευματικῆς κινήσεως κατὰ τὸ 1913» ποῦ δημοσιεύθηκε
στὸν πρωτοχρονιάτικο «Ριζοσπάστη», δὲν ἔχει κανένα λόγο. Σὲ
ἀνθρώπο ποῦ θέλει ν' ἀγροῦν τὴς κοιτιές τοῦ Ρήγα Γιλόφου
ποῦ δημοσιεύθηκαν στὸ «Νουμᾶ» καὶ στὸν «Πυρσό», καθὼς
καὶ τόσα ἄλλα πράγματα, δὲ χρειάζεται καμμιά ἀπάντησι. Δη-
μοσιογραφιοί, φήμη, καὶ τίποτε παραπάνω.—κ. Γ. "Ἄν δὲ
δημοσιεύουμε αὐτὰ ποῦ μᾶς ἐσειλες, μὴν ἀπογοιτεῖσαι. Σαζο-
λούθησε. Θὰ γράψωμ κατὰ τὰ πράγματα μιά μερά. Μᾶς ἤρρεσε πε-
ρισσότερο ἢ «Θλιβερὴ φωνή» ποῦ ἀρχινᾷ ἔτσι:

Φωνὴ γλυκεῖα κ' ἐρωτική
σὺν ἄσμα τῆς τρυφῆς
κρυμμένη μέσα σὲ πυκνὸ
κ' ἀνθοσπαρμένο δέντρο
φύλλωμα...

κ. Κ. Στ. Σ εὐχαριστοῦμε γιὰ τὸ γράμμα σου. Στείλε μας
καὶ τ' ἄλλα τραγούδια καὶ θὰ διηλέξομε.—κ. Στ. Ἀγν.
Καλὰ γραμμένο, μὰ μὲ ἐπιθετικὴ κοινὴ, χωρὶς ἐνδιαφέρον. Δο-
κίμασε καὶ σ' ἄλλα θέματα.—κ. Ἀθ. Παπαχ. Θὰ δημο-
σιεύωμ ἀργότερον μὲ μερικὰ μικρὰ διορθώματα κ. Α. Π.
Καλὸ τὸ θέμα, καλὸ τοῖμα γραμμένο, μὰ ἔχει κ' ἕνα ψεγάδι,
τὸ ψεγάδι τῆς πολυλογίας. Ἄν εἶτανε συντομώτερο, θὰν τὸ δη-
μοσιεύαμε.—κ. Γ. Ραφτ. "Ἐτσι, δὲπὸς μᾶς γράφεις, τί νὰ σοῦ
ποῦμε; Νὰν τὸ δοῦμε πρῶτα κ' ὕστερα ἀποφασίζομε.—κ. Δ.
Παπαν. Καλὰ καὶ τὰ δυὸ καὶ θὰ δημοσιεύομεν.

ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΓΙΑ ἘΝΑ ΠΟΙΗΜΑ

Ἀγαπητὴ Νουμᾶ,

Δὲν κάνω κριτική. Ἀπλῶς τὴν προσοικτική μου ἐν-
τύπωση σοῦ γράφω γιὰ τὸ ποίημα τῆς Μυρτιάτισ-
σας («Στὸ γυιό μου»), ποῦ δημοσιεύθηκε στὸ δεύτερο
φύλλο σου. "Ὅσο τὸ διάβαζα καὶ ἅμα τὸ διάβασα
ὄλο, ἀδιάκοπα ἡ συγκίνηση ἐδασίλευε στὴν ψυχὴ μου
καὶ στὸ τοῦ μου. "Ἐνοιώθα, ὅτι σὸ ποίημα αὐτὸ μι-
λοῦσε μὴ ἀληθινὴ ποιητρία. Τὰ λόγια τῆς πονε-
μῆς μητέρας εἶναι πάντα συγκινητικά. Μὰ τὰ λόγια
τῆς Μυρτιάτισσας μᾶς δίνουν καὶ κάποια ἄλλη, ὁ-
μοια δυνατὴ κ' ἱερὴ, συγκίνηση τὴν καλλιτεχνική.
Πόσο ἀπλά, δηλαδὴ πόσο ἀληθινὰ ἡ μητέρα—ποιή-
τρια μᾶς φανερῶνει μέσα σὲ λίγους στίχους τὸ θη-
σαυρὸ τῶν αἰσθημάτων τῆς καὶ τὸν πόνο τῆς ψυχῆς
τῆς γιὰ τὸ παιδί τῆς αὐτὸ, ποῦ φεύγει μακριὰ τῆς,
ποῦ πηγαίνει στὰ ξένα. Ἄν μέσα στὰ δημοικὰ μας
τραγούδια ξεχωρίζουν γιὰ τὴν δημοφιλίαν τοὺς τὰ
τραγούδια τῆς ξενιτιάς, τὸ τραγούδι αὐτὸ τῆς
Μυρτιάτισσας ἐπάνω σὸ ἴδιο θέμα τοῦ ξενιτεμοῦ
ξεχωρίζει μέσα σὲ ὅλη τὴν τεχνικὴ νεοελληνικὴ ποι-
ηση, κ' εἶναι δίχως ἄλλο διαλεχτὸ συντροφι τῶν
πρώτων. Μαζὶ μὲ τὸ βαθὺ αἰσθημὰ του, ἔχει καὶ
τὸ μεγάλο χάρισμα τῆς ἀπλότητος. Τὸ διάβασα καὶ
τὸ ξαναδιάβασα πολλὰς φορὰς, κ' ἔδιαν ἔφτανα σὸ δι-
στίχο:

μὲ τὸ ἀναμμένο ἀπ' τὸ τρεχὶ γλυκὸ σου προσωπάκι
καὶ τὸ κοντοῦλι, ναυτικὸ, λιπὸ φορεματάκι!
πάντα, δὲν ξέρω πὼς, μοῦ ἐρχότανε σὸ τοῦ οἱ στί-
χοι ἀπὸ τὴ «Δανάη» τοῦ ἀρχαίου Σιμωνίδη, καθὼς
τοὺς ἔχει μεταφράσει ὁ κ. Η. Βουτιερῆδης,
κουτάμενο μὲς σ' ἄλλο μικρὸ παρωγοράκι
γλυκὸ μου προσωπάκι!

Δὲν ἔχουν καμὴν ἐξωτερικὴν ὁμοιότητα οἱ στίχοι
αὐτοὶ τῆς σημερινῆς ποιητρίας καὶ τοῦ ἀρχαίου λυ-
ρικοῦ. ἔχουν ὅμως βαθειὰ τὴν ἐσωτερικὴν ὁμοιότητα,
τὴν τραγεράδα τοῦ μητρικοῦ αἰσθηματος· μονάχα ἡ
ἐποχοριστικὴ λέξι «προσωπάκι» καθὼς τὴν μετα-
χειρίζονται καὶ οἱ δύο εἶναι ὀλάκαιρο ποίημα, ποῦ
ἔχει τὴν ἴδια ψυχὴ. Τοῦτο μᾶς δείχνει πόσο με-
γάλον πρᾶγμα εἶναι τὸ κατάλληλον μεταχειρισμὸν τῆς
λέξεως καὶ πόσο ἀληθινὸς ποιητῆς πρέπει νὰ εἶναι
κανένας γιὰ νὰ κάμῃ μὴ πολὺ συννηθισμένη λέξι
διερωτηνέα ὀλάκαιρον κόσμον συναισθημάτων.

Φαντάζομαι, πὼς ὅποια μητέρα ἐδιδάσκει τὸ ποίη-
μα τοῦτο τῆς Μυρτιάτισσας θὰ ἐνοιώσκει τὴν καρ-
διά τῆς νὰ γογγυττάει μὲ συγκίνηση, τὰ μάτια τῆς
νὰ δακρῶζον καὶ θὰ ἀγκάλιασε μὲ λαχάρια τὸ παι-
δί τῆς. Καὶ τὸ φαντάζομαι αὐτὸ, ἐπειδὴ ἡ ὁδοῖα τοῦ
τραγουδιοῦ εἶναι παρμένη ἀπὸ τὴν ἀγνότερον πηγὴ
τοῦ μητρικοῦ συναισθηματικοῦ κόσμου.

Εἶμαι ἀκόμη βέβαιος, πὼς τὸ ποίημα αὐτὸ τῆς
Μυρτιάτισσας—τῆς πρὸ ἀληθινῆς, τῆς μοναδικῆς
ἴσως (πάντα κατὰ τὴ γνώμη μου) Ἑλληνίδας ποιή-
τριας—ποῦ ἐξὸν ἀπὸ τὰ τόσα χαρίσματά του, ἔχει
καὶ πολλὴν Ἑλληνικότητα, πρᾶγμα σπάνιον στὴ σημε-
ρινὴ μας ποιησι, θὰ γίνῃ ἕνα ἀπὸ τὰ δημοφώτερα
στολλοματὰ τῆς νεοελληνικῆς ποιητικῆς ἀνθολογίας.

Δικὸς σου

ΣΤ. ΛΑΜΠΕΤΗΣ